

[Justitsministeren.]

Jeg indrømmer, at denne Ordning indebærer visse Skavanker, men man har nu ment, det var nødvendigt for ikke at lade disse Tyskere gro fast her i Landet. Men i øvrigt overvejer vi fortsat hele dette meget vanskelige Spørgsmaal i Ministeriet.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Jørgen Grams Henstilling om, at de unge Frontkæmpere hurtigst muligt maa faa deres Forhold bedømt, kan jeg henvise til mit Svar til de ærede Medlemmer Hr. Bertel Dahlgaard og Hr. Hjerminde. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram rejste det Spørgsmaal, om de, der kommer hjem fra allieret Fangenskab, ikke vil faa deres Fangenskab regnet med i deres Straffetid, idet det ærede Medlem pegede paa, at der her kunde komme til at foreligge et Misforhold, sammenlignet med dem, der har siddet interneret, siddet i Varetægtsfængsel her i Danmark, og faar denne Tid medregnet ved Strafudmaalingen. Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at der her er et Problem, som man bør have Opmærksomheden henvendt paa, men et Problem, som kun kan løses i Forbindelse med Spørgsmaalet om eventuel Benaadning for noget af Straffetiden for de paagældende. Jeg skal tage dette med i mine Overvejelser, idet jeg skal sørge for, at man i hvert enkelt Tilfælde lader vedkommendes Forhold undersøge, for at man kan blive klar over, om man for at opnaa en Ligelighed bør gøre Indrømmelser.

I øvrigt kom det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram ind paa et andet Forhold, idet han omtalte det ærede Medlem Hr. Frede Nielsens Artikler i „Sønderjyden“. Det ærede Medlem var, som jeg forstaaer, meget forbavset over disse Artikler og udtalte, at han gik ud fra, jeg vilde komme nærmere ind herpaa. Deri har det ærede Medlem ganske Ret. Jeg kan ikke sige andet, end at da jeg i April Maaned læste den ledende Artikel, som det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen havde i „Sønderjyden“, og hvori han angreb mig meget stærkt, fordi jeg ikke i større Udstrækning havde løsladt Folk i Sønderjylland og ikke i større Udstrækning havde frafaldet Tiltale, maatte jeg tage mig til Hovedet og sige: Ja, men hvad er da Meningen med det hele? Kommer det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen — det ærede Medlem, der er Partifælle med det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen —, kommer han nu i April Maaned og angriber mig, fordi jeg ikke har løsladt tilstrækkelig mange i Sønderjylland, og fordi der ikke i tilstrækkelig Omfang er sket Tiltalefrafald?

Hvad for det første Tiltalefrafald angaar, har jeg fulgt og følte mig, da jeg i November kom til som Minister, forpligtet til at følge den Praksis, som det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen havde indført — en Praksis, som jeg aldeles ikke fandt laa uden for Kritik, men en Praksis, som jeg fandt var nødvendig at følge, fordi man ikke i et Land som Danmark kan have det saaledes, at under een Justitsminister frafalder man ikke Tiltale for en vis Række Forbrydelser, men lader Folk dømme og endda til ret store Straffe og lader dem sidde et halvt Aar i Fængsel, medens man under en anden Justitsminister frafalder Tiltale for akkurat de samme Forseelser, de samme Forbrydelser. Hvis man indførte en saadan Tilstand i et Land som vort, vilde det jo være at skabe fuldstændig Vildrede i det danske Folks Retsbevidsthed, det vilde være at indføre Kaos i hele Retsudøvelsen.

Hvad angaar Løsladelserne, saa bebrejdede det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen mig altsaa i April, at jeg ikke har løsladt i Sønderjylland i større Udstrækning, end det har været Tilfældet. Ja, men har det ærede Medlem da ganske glemt de Anstregelser, jeg gjorde mig i December Maaned for at faa Adgang til at løslade Varetægtsfanger i et vist Omfang? Har det ærede Medlem glemt, at jeg i December Maaned, kort Tid efter at jeg var blevet Justitsminister, sagde, at det efter min Mening var forkert, at man havde alle disse Folk siddende for smaa Forseelser, naar deres Sag egentlig var tilstrækkelig oplyst, og at man burde løslade dem, naar Anklagemyndighed og Domstole maatte mene, at der ikke var nogen Fare ved Løsladelsen? Har det ærede Medlem glemt, at jeg i Erkendelse deraf kom med et Forslag, hvorefter saadanne Personer, baade i Sønderjylland og andre Steder, skulde kunne løslades, naar Domstole og Anklagemyndighed ikke fandt, der var nogen Risiko forbundet dermed? Jeg gjorde dengang Rede for, at jeg mente, det vilde dreje sig om en 1 500 à 2 000 Varetægtsfanger, der sad for Smaaforseelser, og som kun vilde blive løsladt efter Undersøgelse af, om der eventuelt kunde være nogen Risiko ved at løslade dem. Jeg gjorde endvidere gældende — det var ogsaa en Motivering for mit Ønske —, at efter dette Forslag vilde jeg mene, at man med de Oplysninger, jeg havde faaet fra forskellige Kredse i Sønderjylland, idet jeg havde søgt at orientere mig hos alle de forskellige Retninger, der gør sig gældende dernede, vilde kunne løslade ældre Zeitfreiwillige, ganske unge Zeitfreiwillige og efter en eventuel Prøvelse nogle af de Zeit